

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α λόγια αυτά του γιου του, έταράξαν τον γέρο υιροδίακη, ο οποίος έκανε έξαμνα χλωμό.

— Ω, ώ! είτε χωρισμένοι ο γέρο Παρναγιάν.

— Αιστών αυτή την κόρη, τη Λουίζα Μονμορανού, την κόρη της Άνναμπελλάς Μονμορανού, την αγαπώ, την λατρεύω, πιστέψτε!... είτε συγκινημένα ο Ζάν ντε Παρναγιάν, σπρωκόμενος απότομα όρθιος...

— Ε, πώς, τί την αγαπάς; είτε ο γέρο Παρναγιάν.

— Ναι, πατέρα!

— Ω, το πετρομένο, το σκληρό πετρομένο! ανέκραξε ο γέρο Παρναγιάν.

— Την αγαπώ και μάλιστα χωρίς να έλπιζω τίποτε... Και όμως θέλω να την σώσω... Γιατί κι' αυτή κι' η μητέρα της βρισκόντουσαν μέσα στο αμάξι...

— Είσαι βέβαιος;

— Βεβαίως. Ή δύο δυστυχισμένες γυναίκες άνηθήσαν από δεκαπέντε περίπου ήμερον. Είχα δε πάντα μερικούς λόγους να υποβάλλω σχετικάς τον στρατήγη Έρριχο Μονμορανού. Τώρα ή ύπαρξή μου αυτές επραγματικοποιήσαν. Άλλά ποί τις έπιχε τάχα ο σκληρός δεσποτής; Γιατί τους άλλαξει φωνάζει;

— Α, ώ! Τώρα έννοο όλες τις προφάσεις που έλαβε χτες και σήμερα ο Μονμορανού για να μη μάθο τί συνέβαινε στο μέγαρό του! φώναξε ο γέρο Παρναγιάν.

— Άλλά, πατέρα, πώς σιωπώναι να βρισκώσθε στην υπηρεσία του άθλιου αυτού; ρώτησε ο Ζάν.

Τώρα ήρθε ή σειρά του πατέρα να διηγήθι τις τελευταίες περιπέτειες που τού έτυχαν από την τεχνία συνάντησίν του με τον Έρριχο Μονμορανού στη γέφυρα του Σέ. Είτε λοιπόν στο γιό του τά πάντα καταλέπτω.

Είχαν φτάσει πάλι τα χαρμάνια κι' οι δύο Παρναγιάν κοινοβεντιάσαν άκόμα, διηγούμενοι ο ένας στον άλλον τα ιδιαιτέρα περιστατικά τους.

Στό τέλος άποφάσισαν να γιούσι ο γέρο Παρναγιάν στο μέγαρο του Έρριχου Μονμορανού και να τον υπηρετήσιν πιστά, σύμφωνα με την ύπόσχεσι που τού είχε δώσει. Άλλωστε μοναχά αυτό το μέσον είχαν για να υποφέρουν να μάθουν τί άπόγινε ύστερ' άτ' τη δεσποτική έκείνη νύχτα ή Άνναμπελλά κι' ή κόρη της.

Απομάκταν άκόμα, όπως ο γιός Παρναγιάν πιάσει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Σαρφω», όπου θα μπορούσαν να βλέπουνται χωρίς. Κατόιν αυτών, ο γρηγορότερος τυχοδιώκτης έβήτησε την ξενοδοχό που κοιμόταν άκόμα και της έκανε μερικά άπαράτητες αντάσεις, σχετικά με τό γιό του.

Ή ξενοδόχος που ήταν άλλοτε άρροσημένη σ' αυτόν, του όρκίστηκε πως ο έπιότης ύμνος εύχαρισμένος άτ' τις περιουήσεις της και θα περνούσε σάν βασιλιάς. Κατόιν πατέρα και γιός άρχαλιόστραχη κι' άλλαξαν από ένα φιλί.

Ο έπιότης συνόδεψε τον πατέρα του ως την πόρτα και, πριν τον άποχωρητήσθ, του είτε:

— Πατέρα, στο ξενοδοχείο της Μάντιδος άφησα έναν φίλο. Έπειδή έχω δέν μισρόν να τον πάρω, σας παρακαλώ, να πάτε και να τον πάρετε σεις...

— Καλά. Και πως λέγεται αυτός ο φίλος σου;

— Είνε σπαίλος και ονομάζεται Πιπτό!...

Ο Φραγκίσκος Μονμορανού, μόλις τον είδε, έτρεξε κοντά του μ' άδαντό χροιακάθι, πήν τολμώντας ν' ακούξη τό στόμα του και να τον ρωτήσθ τί συνέβη.

Ο Ζάν ντε Παρναγιάν έβρινε γού μία στιγμή σιωπής, ύστερα άναστένανε και είτε:

— Έξοχότατε, δέν άπατήθηκα! Ή δύο κοριές ήσαν πραγματικά στο μέγαρο του Μέσα.

— Α, ήσαν είπατε; Όστε δέν είνε πλέον εκεί; ρώτησε με άνησυχία ο Φραγκίσκος.

— Τι να σας πώ, έξοχότατε! Φαίνεται ότι ή τύχη μας κοινοεί. Για μία στιγμή πιστέψτε πως θα μπορούσα να τις άπελευθερώσω. Δυστυχώς όμως τό χέρι μου άρχισε να τρέμει και... πιστόθησα να σιωτώσω μοναχά τον αμάξι. Άποτήχνας, κοίσε Μονμορανού. Και τότε πρέσει ν' αρχίσουμε πάλι άτ' την άρχη...

— Χρειθήκατε λοιπόν μαζί τους; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

— Βέβαια, έξοχότατε, αλλά χωρίς επιτυχία...

— Χρειθήκατε για χάρη μου, εν' άληθεια αυτό; Ήλπία, σας όμειλω τόσες ύποσχέσεις, ώστε δέν έσομ πιά να σας εξαγάσω τις δύο κοριές μου. Άρκεσθήτε σ' αυτά τα λίγα λόγια που βγαίνουν άληθινά άτ' την καρδιά μου. Ο άδελφός μου λοιπόν έξακολουθή άκόμα να κοινοεί τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα; Το τέρας! Τον κοινοεί γο! Το δολοφόνο! Σέ είδε;

— Ποιόσάτε, έξοχότατε. Ούτε έχω είδα τον γέρο άδελφό σας, ούτε αυτός έμένα. Να τί συνέβη...

Και ο Ζάν ντε Παρναγιάν διηγήθηκε στο Φραγκίσκο τά διατρέξαντα.

Ο Φραγκίσκος άνωσε προσεκτικά την άφελή και ειλκρινή διήγημα του νέου και έβρινε έκπληκτος.

— Τα κρίνετε δια αυτά; άνερώτησε τέλος.

— Μάλιστα, έξοχότατε. Όσο για τό αμάξι, σας λέω και πάλι ότι δέν έσομ κατά του δεσποτήν. Σας βεβαιώνω όμως, ότι δέν θ' άρχίσω να τό μάθο.

Ο Φραγκίσκος έβιασε με όρμητό τό χέρι του νέου και του είτε:

— Έχω όμως θέ τό μάθο μέσα σέ λίγα λεπτά!

— Έξοχότατε, τί θα κρίνετε;

— Έχετε τό θάρρος να επαυλάβετε ό,τι μου διηγήθήκατε. Έστο και με κίνδυνο της ζωής σας, άκόμα και μπροστά στον άδελφό μου;

— Με μεγάλη μου προθυμία!

— Και μπροστά στον ίδιο τον βασιλιά;

— Μάλιστα, έξοχότατε! άποχρήθηκε με σταθερή άσκη ο Παρναγιάν.

— Αισιρά. Τότε θα τρέξωμε άμέσως στο Λούβρο. Ο βασιλιάς πρέπει έξάπαντα να αέ δικαιοσύνη. Και άν ή δικαιοσύνη τον άνδρόστον κοινοεί, θα έκαταλεσθώ τότε τη δικαιοσύνη του Θεού...

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Φραγκίσκος έβιασε γού τό σιασφιόσθ του.

Ο Φραγκίσκος Μονμορανού άποκαλύφθηκε κι' έκαμε, μπρός στο βασιλιά, μία έδαφιαία υπόκλησι...

— Κατάρα! πηδύσε ο Παρναγιάν. Θεέ μου, τί εν' αυτό πούπειθα! Τώρα θα πάω στο βασιλιά! Άπληθι πάω να πέσω στο στόμα του λέου! Θα πέσω στα νύχια της Αίκατορνης, ή όποια θα με στέλλη και' εθύναι στη Βαστίλλη! Είνε πελομένο, φαίνεται, να αρλοξενήθω και γιά δεύτερη φορά άτ' τον άξιότιμο κύριο Γκαυατέιν...

Ύστερ' από ένα τέταρτο ο Φραγκίσκος έβγαίνοντας στην άθυνα, όπου περιμένε ο Παρναγιάν, φρονώντας την έπίσημη πολιτελεστική, σπώλη του. Έβρινε στον έπιότην να τον άπολοβήσθ, διευθύνθησαν προς την αλλη, όπου ήταν σταματημένο ένα όραιο αμάξι, πήγαν μέσα και ξεκίνησαν για τό Λούβρο όλοταώς.

Τό πρωί αυτό στο Λούβρο ήταν ήμερά έπίσημον έποδοχής.

Ο βασιλεύς καθόταν κοντά στο παρόθρο και μιλώσε με τους άγαλάους του και τις κοριές της τιμής. Έξαμνα οι παριστάμενοι διέκοιχαν τη συνωμιλία τους, λόγω της εισόδου του αρχιθαλαμηπόλου.

— Τι τρέχει; ρώτησε ο Κάρολος Θ'.

— Μεγαλειότατε, άποχρήθηκε έκείνως, ο Φραγκίσκος ντε Μονμορανού είνε έδώ κι' έπιθυμεί να τό παρασχεθί ή μεγάλη τιμή να παρουσιασθή στη μεγαλειότητά σας!

(Άκολουθεί)